Adrian Drăgan

Paradisul

"Cică o să facă un cazino unde e groapa de gunoi..." a zis Labă.

"Căcat! Şi ce-o să facă din tot gunoiu' ăla de acolo?"

"Poate o să facă ăia cazinoul din gunoaie."

Atunci a intervenit Cacao, care era chiar gunoier şi se întorsese de la locul cu pricina:

"Păi acum, acolo, e un adevărat paradis."

Ceilalți au izbucnit în rîs, izbind paharele de mese.

"Să-mi pută ochiul dacă mint" a mai zis Cacao, dar totul puțea la el, şi vorbele lui nu au făcut decît să sporească hohotele tovarașilor de pahar.

Profesoru' trecea pe stradă şi larma care se năpustea pe geamurile deschise l-a tras de guler înăuntru. Cînd a auzit despre ce e vorba, le-a spus:

"Băi, să ştiți si voi, gunoaiele sunt memoria trupului. Sunt amintirile materiei, iar groapa de gunoi e cum ar veni un muzeu al memoriei."

"Du-te, bă, acasă" au rîs cîțiva.

Cacao a zis că nu, nu e muzeu, dar acum groapa de gunoi e o... grădina, un adevarat paradis (auzise asta într-o reclamă la radio: Insulele Seychelles, un adevărat Paradis).

"Şi cine e, mă, grădinaru?" l-a întrebat singurul om treaz din bodegă, Crapul, despre care se zice că l-a născut mă-sa barman la tejghea.

Atunci, Cacao a povestit ceea ce ochii lui văzuseră, şi nu mințea, pentru că ochii nu îi puțeau.

Dar mai înainte să vă spun asta, ar trebui să ştiți despre groapa de gunoi. E la marginea cartierului nostru, unde se termină oraşul, şi dincolo nu mai e decît cîmp pustiu, de ciulini. E atît de mare încît nu îi poți vedea laturile. E brăzdată de mici văi şi de dîmburi. Drumul care trece pe lîngă ea e un drum puțin umblat, din cauza duhorilor pe care groapa le emană. De cealaltă parte a drumului este cimitirul, ceva mai mic dar la fel de temut. |n cartier se spune că dacă o iei pe drumul ăla nu ai unde să ajungi: fie la dreapta fie la stînga e tot un drac: la dreapta e groapa de gunoi, la stînga e cimitirul. Drumul trece printre ele. |mpărăție a şobolanilor, muştelor şi mirosurilor, groapa noastră de gunoi are istorie: e groapă de gunoi de cînd e oraşul nostru oraş. Pe atunci casele nu erau aşa de aproape de ea, dar astăzi au ajuns pînă spre buza ei. Fiind atît de veche, istorii de gunoaie zac în ea, gunoaiele a generații şi generații. Aşa se explică legendele care spun că unul,

mai curajos, ar fi găsit acolo o oglindă veche de o sută de ani sau un cufăr plin cu bani vechi, de pe vremea turcilor, sau chiar un tun antiaerian ascuns de nemți în timpul retragerii.

Adevărul e că acolo pot fi de toate, asta nimeni nu o neagă: ba chiar popa jura că, într-o amiază pe cînd se întorcea de la o înmormîntare, trecînd pe lîngă groapa de gunoi, a auzit răsunînd, din grămezile de fiare vechi, Missa Solemnis. Or fi acolo şi viori, violoncele şi flaute, tot ce se poate, dar cine să cînte la ele tocmai între gunoaie? Nu s-a încumetat să meargă şi să vadă, ci a trecut mai departe. O săptămînă s-a tot frămîntat: cine cînta Missa Solemnis în groapa de gunoi? Oare o fi fost o nălucire? Ori, poate, o revelație? Aşa că intr-o seară s-a întors la locul cu pricina. Era linişte, nu se auzea decît vîntul împletecindu-se printre carcasele ruginite, munții de plastic şi hîrtii... Nu era nimeni, cu atît mai puțin o filarmonică, ci doar Cîine, băietanul care trăia de mic acolo şi care aproape nu vorbeşte. De unde să şi cînte? s-a întrebat preotul si s-a întors

acasă.

Cacao îl ştie bine pe Cîine: l-a găsit acolo într-o dimineață, cînd era atît de mic încît părea o jucărie veche, aruncată la gunoi. Nu se ştie cum a ajuns acolo. La început trăia între cîinii vagabonzi şi sălbăticiți, care îl adoptaseră probabil pentru că se dovedise mai isteț în procurarea hranei şi încropirea unor culcuşuri. Se înțelegea atît de bine cu ei încît devenise un fel de staroste al haitei. le amenajase cotețe cochete, "de două persoane" zicea Cacao, cum sunt camerele de la hotel. Din pernele şi saltele abandonate făcuse paturi şi chiar dotase camerele cu veioze şi lustre care se găseau din abundantă şi cu

aparatură casnică reciclată. Nici una dintre acestea nu funcționa, evident, rolul lor fiind pur decorativ, dar pe cîini aceasta nu îi deranja deloc. Oare cum se întelegea cu ei? Se zicea că ar fi învățat limba lor, că le ştia mîrîiturile, lătrăturile şi schelălăielile aşa cum alții învață limbi străine. Asta nu se poate verifica, dar e sigur că animalele îl îndrăgeau cu o fidelitate pe care şi-o redescoperiseră în subconştientul lor de cîini şi pe care nu avuseseră cui să o dăruiască pînă atunci, pentru bunul motiv că nu aveau cui, adică stăpîni. Puştiul le era însă, acum, mai mult decît un stăpîn - îl simțeau, poate, cumva de-al lor şi îl slujeau cu devotament, cum s-a văzut atunci cînd un plutonier de poliție nou venit la circa din cartier şi care a auzit de copilul care trăieşte între gunoaie, a vrut să-l ridice şi să-l trimită la o şcoală de corecție. Micul vagabond a fost însă apărat straşnic de cîteva zeci

de cîini care nu s-au sfiit să atace pe cei cîțiva polițIşti fără a se teme de o eventuală acuzație de ultraj la adresa autorității statului. Deşi cîțiva dintre ei au plătit scump această bravură, căci domnul plutonier şi însoțitorii săi, speriați, au făcut uz de armele din dotare, băiatul a fost salvat. Altădată, cînd cîțiva vagabonzi dubioşi au încercat să ia în stăpînire groapa de gunoi, presupunînd pe bună dreptate că aici nimeni nu s-ar încumeta să îi urmărească, tot cîinii au fost cei care au apărat "proprietatea" pustiului, ca pe o gospodărie adevărată, şi vagabonzii s-au văzut siliți să-şi caute sălaş şi adăpost în alte părți. Acestor dovezi de camaraderie arătate de prietenii săi canini, omul le-a răspuns pe măsură, cînd hingherii au încercat să îşi facă planul pe seama gropii de gunoi. Deşi îşi umpluseră camioanele cu o bună parte din patrupedele ce populau locul, ei s-au întors la bază cu mîna goală, căci pe drumul de întoarcere, la o barieră, uşile camioanelor au fost deschise de către băiatul care le urmărise cu o bicicletă reciclată şi, astfel, prizonierii lătrători au fost eliberați. Această conviețuire i-a atras băiatului porecla de "Cîine", dar nimeni nu a rostit-o vreodată ca pe o jignire. De altfel, ducea o viață de cîine – la propriu, asta pînă cînd o altă ființă umană avea sa apară la groapă pentru a se stabili acolo.

"Prințesa" purta o rochie aşa cum au balerinele de la televizor, doar că era ceva mai lungă, pînă dincolo de genunchi, albă imaculată şi plină de volane. Părea că pluteşte în loc să meargă, deşi în picioare avea bocanci grei, de soldat. Nu avea mai mult de doisprezece ani cînd a ajuns la groapă, era aşadar cam de leat cu locatarul pe care l-a găsit aici. Despre ea se ştia de unde vine, sau cel puțin se presupunea – cică era fata Doamnei Teodora, fiica duşmanului poporului care avea casa de pe strada Odessa, de la începutul cartierului nostru şi care murise în puşcărie. Teodora trăise pe unde apucase, căci fusese alungată din casa tatălui ei, pînă să se stabilească în cele din urmă într-un tramvai părăsit unde avea să o descopere viitorul ei soț, un vatman care căuta piese de schimb pentru tramvaiul sau. "Prințesa" era fiica lor. Dar nici ea nu a avut prea mult noroc: tatăl i-a murit într-un accident, cînd asfaltul s-a surpat şi tramvaiul său a fost înghițit de o groapă uriaşă ce se căscase în mijlocul străzii - avea să se descopere acolo un sit arheologic, după tragicul incident. Deznădăjduită, mama sa s-a transformat, sfîşiată de durere, într-o salcie de pe malul lacului de acumulare. Rude nu s-au grăbit să apară, poate nici nu prea existau, şi fetița a rămas singură. Făcea curat prin case şi din asta trăia, era atît de pricepută şi de rapidă încît avea mulți "clienți" şi toți o apreciau. Era obsedată de curățenie, nu lăsa nici un milimetru de praf în toată casa, ştergea pînă şi pe dinăuntru țevile de la

chiuvetă, de exemplu. Aşa se face că într-o zi cineva mai rău de gură, văzînd-o cum spală frunzele moarte de pe stradă, i-a aruncat în bătaie de joc "de ce nu te duci şi faci curat la groapa de gunoi?" - iar ea s-a dus.

Cînd au văzut-o, cîinii nu au lătrat, iar asta a fost luată mai tarziu drept un semn. Aşa că a ajuns la "conacul" stăpînului locului fără probleme. "Cîine" a ieşit din palatul său fantezist şi o privea fără să ştie ce să zică. Ea a avut inițiativa - a constatat că nu e tocmai curată casa lui şi nici "curtea", dar că ea poate face curat...

Atunci, negăsind cuvintele, el a schelălăit fericit.

Aşa se face că, încet dar sigur, carcasele ruginite şi mormanele de fier vechi au început să strălucească de curățenie, tonele de gunoaie menajere au ajuns să îngraşe o grădină fantezistă, fabricată din hîrtia şi plasticul de care locul nu ducea lipsă, cu grijă decupate şi vopsite de cei doi grădinari iar cîinii şi şobolanii să fie îmbăaiați în fiecare seară. Cea mai spectaculoasă transformare a pățit-o însă castelul medieval în care "Cîine" trăise pînă atunci. Deşi eficace împotriva eventualelor atacuri, suferea destul la capitole ca stilul, decorația şi curățenia. "Prințesa" a făcut mai întîi o inspecție minuțioasă a locului şi apoi s-a apucat de treabă. A transformat turnurile de apărare în foişoare înalte, elegante, ce semănau cu minaretele unei moschei celeste, a construit din cutii de carton şi tablă lustruită terase pe care le-a acoperit de grădini bogate, răsărite din semințele strînse cu grijă în poala rochiei întinsă ca un năvod în calea vîntului, a lărgit feresrele înguste şi defensive cu adevărate vitralii compuse din zeci de mii de cioburi felurit colorate, lipite cu migală între ele... După nici un an, un castel de poveşti se înaltă în mijlocul groapei de gunoi, al fostei groape de gunoi mai bine zis, căci acum locul era un... un adevărat Paradis, după cum se jura Cacao.

Şi nu mințea: toată lumea a putut să confirme aceasta cînd ne-am bulucit cu totii pe marginea gropii atunci cînd japonezii au venit să construiască cazinoul.

Au măsurat locul, l-au fotografiat, au dat din cap şi au plecat. După cîteva săptămîni, străzile cartierului s-au trezit invadate de o armată uriaşă care curgea spre groapa de gunoi: sute de buldozere, excavatoare, basculante se tîrau în coloane groase şi gălăgioase spre acel loc fermecat de la ieşirea din oraş. Cu toții ne-am gîndit la cei doi copii şi la paradisul lor încropit acolo: oare ce se va întîmpla cu ei?

Cîinii au dat alarma primii: cîteva zeci s-au aruncat cu furie asupra maşinilor grele care, fără ură, i-au strivit în cîteva minute sub şenile. Apoi, metru cu metru, locul a început să fie pîrjolit, excavat, nivelat. Grădinile

sintetice au sfîrşit smulse din pămînt şi aruncate în basculante, la fel şi parcul de distracţii. Ce nu ardea era smuls de colţii excavatoarelor şi încărcat în basculante. Apoi veneau compresoarele care nivelau locul. |n cele din urmă, nu a mai rămas decît castelul, ridicîndu-se acum în mijlocul unui pustiu neted ca-n palmă. Buldozerele au înaintat fără grabă şi fără sa şovăie. Şi, în nici o oră, totul dispăruse ca un vis, ca o poveste. Parcă nici nu fusese. Cît despre "stăpînii" locului - nici pomeneală de ei. Nimeni nu i-a văzut, nimeni nu i-a auzit. Poate că fugisera sau poate că sfîrşiseră sub dărîmături.

Dar înainte de a sorbi din halba de bere, Cacao zice că ar fi zburat spre grădinile fără trecere din cer, unde nu există buldozere. Nici gunoaie.